

— Nu există crimă perfectă, îi spuse Tom lui Reeves. Încercarea de-a imagina o astfel de crimă nu-i decât un joc de societate. Firește, poți aduce argumentul că există o grămadă de crime nesoluționate. Asta-i altceva.

Tom se plictisea. Se plimba încolo și-ncoace prin fața șemineului masiv, în care trosnea un foc mic, dar plăcut. I se părea că vorbise pe un ton sfătos, de predică. Ideea era însă că nu-l putea ajuta pe Reeves și-i transmisese deja asta.

— Da, bineînțeles, zise Reeves.

Stătea pe unul dintre fotoliile tapițate cu mătase galbenă, cu trupul slăbănog aplecat înainte și mâinile strânse între genunchi. Avea un chip osos, păr scurt, șaten-deschis, ochi cenușii și reci – în niciun caz o figură plăcută, care însă ar fi putut fi destul de frumoasă, dacă n-ar fi fost cicatricea de vreo doisprezece centimetri ce-i traversa obrazul de la tâmpla dreaptă până aproape de colțul gurii. Avea o nuanță de roz mai accentuată decât a pielii din jur și părea să fie rezultatul unei cusături neîndemânaticice. Sau poate că rana nici nu fusese cusută. Tom nu-l întrebase niciodată cum se pricopsise cu ea, dar Reeves îi spusese la un moment dat, din proprie inițiativă: „Mi-a făcut-o o față cu pudriera. Îți vine să crezi?” (Nu, lui Tom nu-i venise să creadă.) Reeves îi aruncase apoi un zâmbet mic și trist, unul dintre puținele pe care le văzuse vreodată pe

chipul său. Altă dată, Reeves zisese: „M-a azvârlit un cal din șa – m-a tras câțiva metri atârnat de scară”. I se adresase altei persoane, însă Tom fusese de față. El bănuia că cicatricea era urma lăsată de un cuțit bont folosit de un adversar în timpul vreunei bătăi urâte.

În clipa aceea, Reeves își dorea de fapt ca Tom să-i prezinte pe cineva sau să-i sugereze vreo persoană care să fie în stare să comită unul sau poate două „omoruri simple”, poate și un furt, și acesta fără riscuri sau complicații. Venise din Hamburg la Villeperce special ca să discute cu Tom; urma să rămână peste noapte și să plece la Paris în ziua următoare, ca să vorbească despre același lucru cu altcineva. Dacă nu rezolva nimic, plănuia să se întoarcă acasă, la Hamburg, fără îndoială pentru a încerca să găsească o soluție. Reeves lucra în principal ca intermediar, dar în ultima vreme se implicase și în lumea pariurilor ilegale din Hamburg, pe care acum se străduia s-o protejeze. De cine? De rechinii italieni ce doreau să intre pe aceeași piață. Unul dintre macaronarii care mișunau prin Hamburg era un asasin plătit de către Mafie, trimis, după părerea lui Reeves, să prospecteze terenul, ceea ce putea fi valabil și în cazul celuilalt, care ținea probabil de alt clan. Reeves spera că, dacă-i elimina pe acești doi intruși sau măcar pe unul dintre ei, avea să descurajeze alte încercări ale Mafiei. Nădăjduia și să atragă atenția poliției din Hamburg asupra amenințării reprezentate de Mafie și să-i lase apoi pe polițiști să se ocupe de restul, mai precis de evacuarea mafioților din oraș.

— Băieții din Hamburg sunt de ispravă, afirmă el cu înflăcărare. Au câteva cazinouri private, ceea ce poate că este ilegal, însă cazinourile sunt, în același timp, cluburi legale, iar oamenii ăștia nu-și trag profituri scandaloase. Nu e ca-n Las Vegas, unde Mafia a corupt *totul*, chiar sub nasul polițailor americani!

Tom luă vătraiul și strânse tăciunii laolaltă, apoi puse pe foc încă un butuc. Se apropia ora 18. În curând puteau să bea un păhărel. Dar ce rost avea să mai aștepte?

— Vrei...

Madame Annette, menajera cuplului Ripley, apărură în aceeași clipă dinspre antreul ce ducea la bucătărie.

— Mă scuzați, *messieurs*. Ați vrea să vă servesc acum băuturile, *monsieur Tome*, din moment ce domnul nu a dorit ceai?

— Da, mulțumesc, *madame Annette*. Exact la asta mă gândeam și eu. Rugați-o și pe *madame Héloïse* să ni se alătore, bine?

Tom spera ca soția lui să mai învioreze puțin atmosfera. La ora 15, înainte să plece spre Orly, ca să-l aștepte pe Reeves, îi zisese Héloïsei că musafirul voia să discute ceva cu el, așa că ea trebăluise prin grădină sau rămăsese la etaj toată după-amiaza.

— N-ai fi dispus să te ocupi chiar tu de treaba asta? Îl întrebă Reeves în ultima clipă, pe un ton agitat și plin de speranță. Știi, tu n-ai legătură cu situația și exact asta ne dorim. Siguranță. În fond, banii nu-s de colea. Vorbim de nouăzeci și șase de mii de dolari.

Tom clătină din cap.

— Într-un fel, am legătură cu *tine*.

Naiba s-o ia de treabă, îi făcuse servicii neînsemnate lui Reeves Minot; de exemplu, îi expediase articole mici, furate. Sau recuperase, de la cărăuși neavizați, tuburi de pastă de dinți în care Reeves ascunsese role de microfilm.

— Din câte prostii de genul capă și spadă crezi că-am să reușesc să scap? Trebuie să-mi apăr reputația, să știi.

Lui Tom îi veni să zâmbească când zise asta, însă inima începuse să-i bată mai repede, însuflețită de sentimente autentice. Își îndreptă spinarea, conștient de

casa superbă în care locuia, de existența sigură acum, la șase luni de la aproape catastrofalul episod Derwatt, din care ieșise basma curată, cu doar câteva bănuieli planând asupra sa. Se aflase la ananghie, e adevărat, dar scăpase teafăr. Tom îi însoțise pe inspectorul englez Webster și pe doi legiști în pădurea de lângă Salzburg unde incinerase cadavrul unui bărbat care se presupunea că era pictorul Derwatt. Polițiștii îl întrebaseră de ce îi spărsese craniul. Tom încă tresărea când se gândea la asta, pentru că o făcuse în încercarea de a împrăștia și de a ascunde dinții de sus. Maxilarul inferior fusese ușor de îndepărtat, iar Tom îl îngropase la o oarecare distanță de cadavru. Dinții de sus, însă... Unul dintre legiști reușise să adune câțiva dintre ei, dar apoi se dovedise că niciun dentist londonez nu avea amprenta dentară a lui Derwatt, deoarece (după cum se credea) artistul trăise în Mexic în ultimii șase ani.

„Mi s-a părut că face parte din procesul de incinerare, din ideea de a-l transforma în cenușă”, răspunsese Tom. Cadavrul pe care-l incinerase fusese al lui Bernard. Da, se cutremura chiar și acum la gândul pericolelor prin care trecuse în cursul aceluia episod, însă și la cel al ororii actului în sine, când trântise un pietroi peste craniul carbonizat. Măcar nu-l omorâse el. Bernard Tufts se sinucisese.

— Sunt convins că poți găsi pe cineva care s-o facă, doar știi o groază de lume, spuse Tom.

— Da, însă ar fi vorba despre o legătură mult mai puternică decât în cazul tău. Oamenii pe care-i cunosc eu sunt... ei bine, destul de cunoscuți, zise Reeves, cu o voce de om trist, înfrânt. Tom, tu știi o mulțime de tipi respectabili, pe care nu i-ar bănuși nimeni, cărora nimeni nu le-ar putea reproșa ceva.

Tom izbucni în râs.

— Și cum ai de gând să-i *convingi* pe oamenii ăștia? Uneori mi se pare că ești complet țicnit.

— Nu! Știi ce vreau să spun. Cineva care ar face-o pentru bani, strict pentru bani. Nu trebuie să fie expert. Noi am face toate pregătirile. Ar fi ceva de genul... asasinat în public. Cineva care, dac-ar fi interogat, ar părea... absolut incapabil de așa ceva.

Madame Annette intră cu căruciorul de băuturi. Frapierea din argint scliffea. Căruciorul scârțâia puțin. De câteva săptămâni, Tom se tot gândea să-l ungă. Ar fi putut să-l tachineze în continuare pe Reeves, pentru că *madame Annette*, draga de ea, nu înțelegea boabă de engleză, dar se săturase de întreaga poveste și era foarte bucuros de întrerupere. *Madame Annette* avea peste șaiszeci de ani, provenea dintr-o familie normandă, avea trăsături plăcute și era trupeșă, o bijuterie de servitoare. Tom nu-și putea închipui Vila Belle Ombre fără serviciile ei.

Héloïse intră apoi din grădină, iar Reeves se ridică în picioare. Femeia purta o salopetă evazată, cu dungi roz și roșii pe care erau imprimare, pe verticală, mici logouri LEVI. Părul lung și blond îi atârna liber pe umeri. Tom observă în părul ei reflexiile flăcărilor și își zise: „Câtă puritate în comparație cu discuția noastră!“ Numai că lucirile din părul ei erau aurii, ceea ce-l ducea cu gândul la bani. De fapt, n-avea nevoie de și mai mulți bani, chiar dacă vânzările de tablouri semnate Derwatt, din care primea un procent, urmau să ia sfârșit în curând, deoarece nu mai existau altele. Totuși, primea un procent din vânzările companiei Derwatt, ce comercializa articole pentru pictat, iar asta avea să continue. Mai dispunea și de venitul mic, însă în creștere, adus de titlurile de proprietate ale lui Greenleaf, pe care le moștenise datorită unui testament falsificat chiar de Tom. Ca să nu mai amintim de alocația

generoasă pe care Héloïse o primea de la taică-său. N-avea rost să se lăcomească. Tom ura să ucidă dacă nu era imperios necesar.

— Ați avut o discuție productivă? îi întrebă Héloïse în engleză și se lăsă cu grație pe spătarul canapelei galbene.

— Da, mulțumesc, spuse Reeves.

Conversară apoi în franceză, căci Héloïsei nu-i era familiară engleza. Reeves nu știa foarte multă franceză, dar se descurca, și în plus nu discutau despre nimic important: grădină, iarna blândă care chiar părea să fi trecut, fiindcă, iată, era începutul lui martie și narcisele începeau deja să înflorească. Dintr-o sticlură de pe cărucior, Tom îi turnă Héloïsei un pahar de șampanie.

— *Cum eee în Hambourg?* se aventură Héloïse să întrebe în engleză, iar Tom percepse amuzamentul din ochii ei când Reeves se strădui să ofere un răspuns convențional în franceză.

Nici la Hamburg nu era foarte frig, iar Reeves mai spuse că și el avea o grădină, pentru că *la petite maison*¹ în care locuia dădea spre Alster, un râu cu un golf. Mulți dețineau case cu grădini și acces la apă, motiv pentru care acei care doreau aveau mici ambarcațiuni.

Tom știa că Héloïse nu-l plăcea pe Reeves Minot, că nu avea încredere în el, că era genul de individ pe care ar fi preferat ca soțul ei să-l evite. Se gândi cu o oarecare satisfacție că în seara aceea îi putea zice nevastei, cu toată sinceritatea, că refuzase să fie părtaș la schema pe care i-o propusese Reeves. Héloïse era mereu îngrijorată de ceea ce putea să zică tatăl ei, Jacques Plisson, un fabricant de produse farmaceutice ajuns milionar, partizan al lui de Gaulle, însăși esența respectabilității franceze. Jacques nu se sinchisise niciodată de Tom.

¹ „Căsuța” (lb. fr.).

— Tata n-o să mai suporte multe prostii de genul ăsta! Îl avertiza adesea Héloïse pe soțul ei, care știa însă că pe ea o interesa mai degrabă siguranța lui decât să păstreze alocația pe care i-o acorda tatăl și pe care acesta, după zisele ei, amenința adesea s-o suspende.

Héloïse lua masa cu părinții o dată pe săptămână, de cele mai multe ori vinerea, în Chantilly, acolo unde locuiau ei. Tom știa că n-ar fi reușit să întrețină Vila Belle Ombre dacă socrul său le-ar fi tăiat sprijinul financiar.

Meniul de la cină consta în *médailles de bœuf*¹, după un aperitiv cu anghinare rece însoțită de un sos creat de *madame Annette*. Héloïse se schimbase într-o rochie simplă, albastru-pal. Tom își zise că ea își dăduse deja seama că Reeves nu obținuse ce sperase. Înainte să se retragă, Tom se asigură că Reeves avea tot ce-i trebuie și-l întrebă la ce oră voia să-i fie aduse ceaiul sau cafeaua. Reeves îi spuse că dorea cafea, la ora 8. Promise camera de oaspeți din mijlocul casei, în partea stângă, și prin urmare toaleta pe care o folosea de obicei Héloïse. *Madame Annette* mutase deja periuța de dinți a stăpânei în baia de lângă camera lui Tom.

— Mă bucur că pleacă mâine. De ce-i atât de încordat? Întrebă Héloïse în timp ce se spăla pe dinți.

— E încordat mereu, zise Tom. Opri dușul, ieși din cadă și se înfășură repede cu un prosop mare, galben. Poate că de-aia e atât de slăbănog.

Discutau în engleză, deoarece Héloïse nu se jena s-o vorbească atunci când erau numai ei doi.

— Cum v-ați cunoscut?

Tom nu-și aducea aminte. Când? Poate cu cinci sau șase ani în urmă. La Roma? Cine i-l prezentase? Era prea obosit ca să-și bată capul și oricum nu conta. Avea

¹ „Medalioane din carne de vită” (lb. fr.).

cinci-șase cunoscuți de felul ăsta și n-ar fi putut spune cu exactitate în ce context îl întâlneau pe fiecare.

— Ce voia de la tine?

Tom își puse brațul în jurul taliei nevestei, strângându-i pe trup cămașa de noapte largă. Îi sărută obrazul rece.

— Ceva imposibil. L-am refuzat. Ai văzut și tu. Este dezamăgit.

În noaptea aceea auziră o bufniță, un exemplar singular ce striga undeva, în pinii din pădurea comunală din spatele Vilei Belle Ombre. Tom cugeta, ținând brațul stâng sub gâtul Héloïsei. Ea adormi, iar respirația îi deveni lentă și ușoară. Bărbatul oftă și gândi mai departe, însă într-un mod logic și constructiv. A doua ceașcă de cafea pe care o băuse îl ținea treaz. Își amintea o petrecere la care participase cu o lună în urmă, la Fontainebleau, o reuniune informală pentru a sărbători ziua de naștere a lui *madame*... cine anume? Pe Tom îl interesa soțul respectivei doamne, un nume englezesc, care-i putea veni în minte în câteva secunde. Gazda era un bărbat de vreo treizeci de ani. Avea un băiat mic. Locuiau într-o casă fără zorzoane, cu trei caturi, într-o zonă rezidențială din Fontainebleau. În spatele casei era un petic de grădină. Bărbatul făcea rame pentru tablouri și acesta era motivul pentru care Pierre Gauthier, care ținea pe Rue Grande un magazin cu articole pentru pictat, îl târâse pe Tom la petrecerea aceea. Tom cumpăra de la el vopselurile și pensulele.

— Oh, veniți și dumneavoastră, *monsieur Reeply*. Aduceți-o și pe doamna! El își dorește să vadă oameni mulți. E puțin deprimat... Și oricum, din moment ce face rame, ați putea să-i dați o comandă.

Tom clipi în întuneric și retrase puțin capul, ca să nu atingă cu genele umărul Héloïsei. Își aminti, cu o urmă

de resentiment și de antipatie, de un englez înalt și blond; și asta fiindcă în bucătărie, în bucătăria aceea mohorâtă, cu linoleumul tocit și tavanul din foi de tablă pătate de fum, ștanțate cu un model în basorelief la modă în secolul al XIX-lea, individul făcuse o remarcă neplăcută la adresa lui Tom.

— O, da, am auzit de dumneavoastră, zisese tipul – Trewbridge, Tewksbury? – pe un ton aproape disprețuitor.

— Mă numesc Tom Ripley. Locuiesc în Villeperce, îi spusese Tom.

Voise să-l întrebe de când stătea la Fontainebleau, pentru că se gândea că poate unui englez căsătorit cu o franțuzoaică i-ar fi făcut plăcere să cunoască un american cu o nevastă franțuzoaică, stabilit în apropiere. Ideea lui avusese parte de o primire nepoliticoasă. Trevanny? Parcă așa îl chema, nu? Păr blond și drept și arătând a olandez; dar englezii arătau adesea a olandezi și viceversa.

Acum însă Tom își aminti ce-i destăinuise Gauthier în aceeași seară.

— E deprimat. Nu vrea să fie neprietenos. Are un soi de boală a sângelui – leucemie, parcă. Destul de gravă. Și, după cum puteți să vă dați seama privindu-i locuința, n-o duce prea bine cu banii.

Gauthier avea un ochi de sticlă verde-gălbui straniu, în mod evident o încercare destul de nereușită de imitare a culorii ochiului adevărat. Ochiul artificial te ducea cu gândul la cel al unei pisici moarte. Evitai să te uiți la el, însă privirea îți era atrasă într-acolo ca hipnotizată; cuvintele lui posomorâte în combinație cu ochiul de sticlă îi dăduseră lui Tom puternica impresie a unei întâlniri cu moartea, care nu i se ștersese din minte.

„O, da, am auzit de dumneavoastră.” Să fi însemnat asta că Trevanny sau cum l-o fi chemând îl credea responsabil pentru moartea lui Bernard Tufts și, înainte de ea, pentru cea a lui Dickie Greenleaf? Sau poate că englezul era acru cu toată lumea din pricina bolii de care suferea? Dispeptic, ca un om pe care-l chinuia mereu stomacul? Tom și-o aminti și pe soția sa, o femeie nu frumoasă, dar cu o înfățișare interesantă, cu păr castaniu, prietenoasă și volubilă, care făcuse eforturi să fie veselă în timpul petrecerii, în sufrageria micuță și în bucătăria în care nu se așezase nimeni pe cele câteva scaune puse la dispoziția invitaților.

Ar fi acceptat un astfel de om însărcinarea propusă de Reeves? se întrebă Tom. Tocmai se gândise la o modalitate inedită de abordare a lui Trevanny. Ar fi putut merge cu oricine, câtă vreme îți pregăteai terenul, însă în cazul de față terenul era deja pregătit. Trevanny era foarte îngrijorat de starea lui de sănătate. Ideea lui Tom era o simplă farsă, își zise el, una crudă, dar și respectivul fusese răutăcios cu el. Farsa ar fi ținut o zi sau două, până când Trevanny reușea să ajungă la o consultație medicală.

Amuzat de gândurile lui, Tom se îndepărtă cu blândețe de Héloïse, ca să n-o trezească dacă vreun hohot de râs înăbușit îl făcea să tremure o clipă. Să presupună că Trevanny era vulnerabil și c-ar îndeplini planul lui Reeves ca un soldat, ca la carte? Merita să încerce? Da, pentru că el, Tom, n-avea nimic de pierdut. Și nici Trevanny, care poate chiar avea de câștigat. Reeves ar putea avea de câștigat la rândul său – dacă era să-i dea crezare. Asta era însă treaba lui, fiindcă ce voia Reeves i se părea lui Tom la fel de neclar ca manevrele lui cu microfilmele, care se presupunea că aveau legătură cu spionajul internațional. Oare guvernele știau ce jocuri nebunești făceau unii dintre agenții lor? Știau

ceva despre bărbații aceia fanteziști, pe jumătate nebuni, care se strecurau de la București la Moscova și la Washington înarmați cu pistoale și cu microfilme, oameni care poate, cu același entuziasm, și-ar fi pus energia pe care o dedicau conflictelor armate internaționale în slujba colecționării de timbre sau a aflării secretelor de fabricație ale trenulețelor electrice?